

KARAMBOL

ENJA RÚČKOVÁ

Enja
PRESS

KARAMBOL

ISBN 978-80-89452-91-0

KARAMBOL

ENJA RÚČKOVÁ

Bratislava jún 2014

**Na pamiatku všetkých malérov
(zvlášť tých z roku 1999 😊)**

NEDEĽNÝ PRÍCHOD

1

Mal to byť iba neškodný lyžiarsky výcvik. Z našej triedy sme sa naň prihlásili takmer všetci. Víтали sme možnosť uliať sa na celých päť dní z vyučovania. A ja som vítala ešte aj čosi iné – skvelý námet na fotoreportáž. Tešila som sa, že niekoľko ďalších týždňov budem mať o čom písať do nášho školského časopisu. A že to nebude nezábavné.

Pripravila som si teda nový blok, do vrecka šuchla malý fotoák a dúfala som, že ma lyžiarsky výcvik nesklame.

To, že v redakcii školského časopisu o mne ani len netušia, je nepodstatný detail. Mám svoj sen – veľmi túžim písať a zaznamenávať, čo sa v našej škole deje. Rozhodla som sa, že lyžiarsky výcvik bude mojou štartovacou métou. Napíšem takú skvelú reportáž, že z toho šéfredaktorka zo 4. A padne na zadok. Ihneď začne po mne pátrať a bude ma chcieť do svojho redakčného tímu. Kvintánka Nikola konečne vystúpi z anonymity.

Skutočnosť vyzerá trochu inak.

O mojom sne byť novinárkou vie len moja najlepšia kamoška Petra. Ale po skončení lyžiarskeho určite zažiarim. Tým si môžete byť istí.

Vypuklo to v nedeľu ráno. Bol prvý jarný deň a my sme sa terigali autobusom do Nízkyh Tátier. Náš hotel, situovaný v malebnej horskej dedinke, nebol ničím výnimočný, no bol kapacitne najväčším ubytovacím zariadením v okolí s najprijateľnejšou cenou. Zložili sme si veci vo vestibule pod schody, naobedovali sme sa a vypadli sme lyžovať.

Zjazdovka bola hneď vedľa nášho hotela. Lenže profáci sa proti nám sprisahali a prinútili nás šliapať po strmej lesnej ceste do ďalšieho lyžiarskeho strediska. Nachádzalo sa vysoko na vrchole hory, od nášho hotela bolo vzdialené približne päť kilometrov.

Trasu sme museli zvládnuť všetci povinne, chalani aj dievčatá. Kráčali sme v lyžiarkach, s lyžami na pleci. Fyzicky slabší jedinci ihneď odpadli a výrazne zaostávali. Ja som zatínala zuby, kládla nohu pred nohu, a hoci som na tom nebola s kondičkou až tak dobre, nemienila som to vzdať. Podarilo sa mi udržať krok s najlepšimi športovými esami našej triedy.

A moje tajomstvo? Telocvikárka nám už v januári prízvukovala, že ak chceme ísť v marci na lyžiarsky, mali by sme doma robiť drepy. Minimálne tridsať denne. Vzala som si jej radu k srdcu, pretože som nechcela, aby ma považovali za padavku.

V tejto kritickej chvíli sa ukázalo, že som urobila dobre. Na konci túry sme boli všetci našťvaní, ustatí, spotení a totálne znechutení – bez ohľadu na našu fyzickú zdatnosť.

„No podte ku mne, mládežníci,“ uškŕňal sa profák Hubka. Čakal nás na vrchole kopca.

Karambol

Za ním sa ozýval hukot vleku. Znamenalo to, že utrpenie je na konci. Hurááá. Prežili sme to.

„Nejako vám to dlho trvá. Už vás tu čakám celú večnosť.“

„Kretén,“ mrmlala som si popod nos. A nebola som jediná.

„Poďte ku mne. Zrátam si vás, vezmem vás na vlek a potom vás rozdelím do skupín podľa toho, ako viete lyžovať.“

Bez slova sme poslúchli. Nohy sa nám podlamovali, no nejakto sme si predsa len pripli lyže a vyviezli sa hore.

Hubka si nás postavil do úhľadného radu. „Ukážte mi, čo vo vás je,“ usmieval sa. Vzápätí sa zvrtol, zlyžoval nižšie, aby mal na nás lepší výhľad, a zamával rukou. To bolo znamenie pre nás. Môžeme sa začať predvádzať.

Dostala som sa do skupiny s číslom dva, takzvanej Dvojky.

Tvorili ju títo ľudia: z kvintánov som to bola ja a moji spolužiaci Ela, Marek, Tomáš, Jano, Sišli, potom nasledovali študenti z 1. A (Táňa, Daniel, Sebastián, Juraj) a napokon k nám priradili aj terciánov Romana, Vlada, Filipa a Alexa. V Dvojke teda bolo spolu presne štrnásť ľudí, z toho len tri baby.

Našou inštruktorkou sa stala Hubkova dcéra Zuzana. Chodila na vysokú, mala krátke tmavohnedé vlasy a zelené oči. Takmer vôbec sa neusmievala.

Kamoška Petra skončila v Päťke – medzi mierne pokročilými začiatočníkmi. Mrzelo ma, že s ňou nie som v rovnakej skupine. Budem teda musieť spojiť sily s Elou. Blondíny by mali držať spolu, nie?

Okamžite som sa teda pridružila k Ele a obrátila znechutený pohľad na brunetku Táňu z 1. A. Bola to jednoduchá osôbka s dlhými vlasmi, veľkými hnedými očami, ktoré si prehnane ma-

lovala, a s jednou slabosťou – boli ňou pekní chalani. V našej skupine boli až traja – môj spolužiak Jano a Juraj so Seбом z 1. A. Tých dvoch už mala okukaných (alebo skôr oni ju), a tak niet divu, že sa tlačila k Janovi. Ten ju však ignoroval.

No Tánička sa nevzdávala. Štebotala a štebotala, všade jej bolo plno, usmievala sa a pohadzovala vlasmi. Marek z nej nemohol spustiť oči. Lenže Marek ju nezaujímal. Ona chcela Jana.

„Bude to zaujímavé,“ nadhodila som.

„Čo?“ nechápala Ela.

Skúmavo som sa jej zahľadela do očí. Ela bola bledá plavovláska s modrými očami a českými koreňmi. Postavu mala chlapčenskú, nijaká márnivosť, nijaké prízemné pudy. Zaujímal sa len o vedu, konkrétne o chémiu, a o volejbal. Tá so mnou Táničku ohovárať nebude. Ach jaj.

„Nevidíš ju?“ zatiahla som. „Tú sliepku z prvej á? Ako nám tu poskakuje okolo Jana?“

Ela sa na Táničku zamračila. „Pochybujem, že by ju Jano chcel. Ten má na viac.“

„Tiež si myslím,“ súhlasila som spokojne. Zdá sa, že s Elou predsa len nájdem spoločnú reč. Ešte nie je nič stratené.

2

Keď už bolo každému jasné, kam patrí a koho má za inštruktora, dostali sme voľno. Mohli sme lyžovať, ako sme chceli – stále však iba v rámci svojej novovytvorenej skupiny. Profáci nám nedovolili znova sa pomiešať a roztratiť. Na Petru som v ten deň

Karambol

už nenadabila. Stretli sme sa až v hoteli, keď nás rozdeľovali do izieb.

Nám prischla izba dvestoštyri na druhom poschodí. Boli na ňom ubytované všetky baby z kvinty, z I. A aj zo siedmacekej tercie. Chalani obsadili celé prvé poschodie. Profáci a inštruktori boli ubytovaní na najvyššom, treťom poschodí.

Hotel sme mali celý pre seba. Okrem nás a zamestnancov tam nebol nikto cudzí, čo bolo celkom fajn.

Po večeri sme sa museli všetci povinne zúčastniť na zoznamovacom večierku. S Petrou sme sa naň ledva doplazili. Čo si tí profáci myslia? Že po túre na Čertovicu sa nám bude chcieť trsať?

Sadla som si do spoločenskej miestnosti, kde sa táto trápna udalosť odohrávala. Na tvárach ostatných som pozorovala takmer identické znechutenie. Nikto nemal náladu a už vôbec nie energiu na zoznamovanie, nieto ešte na tancovanie. Boleli nás nohy a jedinú, po čom sme túžili, bol spánok.

A tak sme sa začali zo spoločenskej miestnosti jeden po druhom vytrácať. Profáci boli zaskočení, no potom radšej zoznamovací večierok ukončili. V duchu sa však určite tešili z toho, ako nás vyšťavili.

ENJA RÚČKOVÁ

PONDELKOVÁ ZRÁŽKA

1

Doobeda sa to stalo. A ja som bola priamo pri tom.

Naša skupina lyžovala v rozstupoch dolu kopcom. Inštruktorka Zuzana sledovala našu techniku, aby nám neskôr vyčítala, čo robíme zle. Z neba sa už od rána sypal hustý sneh, zachytával sa mi na mihalniciach, takže som skoro nič nevidela.

Na chvíľu som zastala na ľavej strane zjazdovky. Potrebovala som lapíť dych. Zároveň som trochu závistlivo sledovala, ako okolo mňa presvišťali terciáni. Robili krásny slalom, nohy pri sebe, kolená v správnom uhle.

Nechápem, prečo som s nimi v jednej skupine. Lyžovať som vedela, no nie až tak ukážkovo. A musím priznať, že ani nie tak rýchlo.

Rozhýbala som sa, až keď okolo mňa preletela Ela. „Problém?“ zakričala bez toho, aby zastala.

„Nie!“ uistila som ju. „Lyžuj ďalej!“

Prv ako sa mi definitívne stratila z dohľadu, som stihla zaregistrovať jej pochybovačný pohľad. Zhlboka som sa nadýchla, odrazila sa zo svojho oddychového miesta a spustila sa za Elou. Vôbec mi nenapadlo skontrolovať priestor nado mnou.

A to bola chyba.

Celkom zbytočne som sa zapodievala tým, kde sa zasekli ostatní z Dvojky. Doteraz okolo mňa presvišťali len terciáni, inštruktorka s Táničkou a Ela. Kam sa podeli chalani? Veď predsa Tánička bola takmer vždy tam, kde aj oni...

Potom som ucítila prudký náraz. Prišlo to absolútne nečakane a odkiaľsi zhora.

Bum!

Uvedomila som si bolesť. Niečo alebo niekto zapríčinil, že moje telo absolútne nečakane vyletelo do vzduchu. Vykríkla som, predviedla salto vzad a tupo dopadla na chrbát o pár metrov nižšie.

Dlho sa vôbec nič nedialo. Nastalo ticho. Nedoliehal ku mne nijaký zvuk – nijaké svišťanie lyžiarov, nijaký hukot vleku, nijaký vietor. Akoby celý svet znehybnel.

Zavrela som oči a vychutnávala si ten pokoj. Zvláštne ma tešil. Vnímať ho sa mi zdalo bezpečnejšie, ako zisťovať, čo sa vlastne stalo.

„Nikola?“ zaznelo v dialke nado mnou.

Bol to neznámy chalanský hlas. Znel fakt vydesene. To ma prinútilo vrátiť sa do reality. Otvorila som oči. Pred sebou som ma-

Karambol

la sivé nebo, z ktorého ešte stále snežilo. A vrátili sa aj všetky obvyklé zvuky rušného lyžiarskeho strediska.

„Nestalo sa ti nič?“ ozval sa ten istý hlas, tentoraz úplne zblízka.

Premohla ma zvedavosť. Začala som pohľadom hľadať človeka, ktorý o mňa prejavuje toľkú starosť. A skoro ma, tam na tom prekliatom svahu, trafil šlak.

Doparoma, veď je to Sebastián! Posledný človek, s ktorým by som chcela mať patálie!

„Nika?“ oslovil ma opäť.

Odkiaľ vie, ako sa volám? Poznáme sa z videnia, to áno, no ešte nikdy sme sa nerozprávali. Preto mi prišlo divné, že sa o mňa zaujíma... tak zrazu... Prečo? Čo sa stalo?

Naklonil sa nado mňa. Nahmatal mi pulz.

„Bolí ťa niečo?“

Svet sa okolo mňa zakrútil, keď som sa pokúsila zdvihnúť. Nešlo to. S pochmúrnym výrazom som zaostrila na svoje divne pokrútené a roztrasené nohy.

„Čo robíš?“ opýtal sa Sebo.

„Chcem vstať. Buď mi pomôž, alebo mi uhni z cesty.“

Chvíľu na mňa nepohnuto hľadel. Potom ma prekvapivo ľahko vytiahol do stoja. Na okamih som zaváhala, počkala som, pokým pominie závrat, a odstrčila som ho od seba.

To som však nemala robiť. Rozhodne nie tak prudko a už vôbec nie na strmom lyžiarskom svahu.

Zošmykla som sa.

No skôr ako som stihla zase spadnúť, bol Sebo pri mne. Strhol ma do svojho náručia.

ENJA RÚČKOVÁ

„Mám... trocha... závrat,“ podarilo sa mi povedať.

„Okej. Zostanem tu, kým ti nebude lepšie.“

Vydýchla som úlavou a zakvačila mu prsty do vetrovky. Mlčali sme. Zo všetkých síl som sa snažila pozbierať. Uvedomovala som si, že na ňom visím ako zúfalá trapka a že to začína byť všetkým, ktorí lyžujú okolo nás, podozrivé.

„Nechystáš sa omdlieť, však?“ uistoval sa.

„Myslím, že nie.“

„To je dobre.“

Znova mi skontroloval pulz. Počúval, ako dýcham. Končekmi prstov ma jemne pohladkal po tvári. Zrejme iba zisťoval stav mojej pokožky, no mňa tá náhla intimita medzi nami zaskočila. Rýchlo som pohla hlavou.

„Môžeš sa na mňa pozrieť, prosím? Rád by som skontroloval tvoje zrenice.“

Neochotne som poslúchla. Vedela som, že ma nezvádza. On sa mi len snaží pomôcť. Lenže opätovný pohľad na jeho tvár ma zneistil.

Už sa Táničke vôbec nečudujem, že na Seba zakaždým hodí vrelý úsmev. Takto zblízka bol pekný až hrôza. Sivé oči, tmavogaštanové vlasy, na koreni nosa hĺstka pieh. A ten jeho upokojujúci hlas! Roztápal pochybnosti, búral zábrany, kalil jasný rozum.

„Všetko v poriadku,“ skonštatoval.

Zažmurkala som a pokúsila sa rozpamätáť na fakty. „Čo sa stalo?“

„Zrazil som ňu.“

„Nie, to ja... nevidela som ňu.“

Karambol

„Je to moja vina,“ oponoval pevne. „Pozor dáva vždy ten, kto je vzadu.“

Mal pravdu. Veľmi pomaly som sa odtiahla. Cítila som na sebe jeho pohľad. Čakal na moje zaváhanie, na prípadnú bolestivú grimasu. No nedočkal sa.

„Je ti zle?“ vyzvedal. Nespúšťal zo mňa skúmané oči.

„Nie.“

„A čo tvoja hlava?“

„Čo by s ňou malo byť?“

„Narazila do môjho kolena.“

„Vážne?“ opýtala som sa prekvapene. „Nespomínam si.“ Zaostrela som na jeho nohy. Mal lyže takej istej značky ako ja. Žeby znamenie?

„Vyhodilo ťa vysoko do vzduchu. Keď si dopadla späť na zem, vydesilo ma, že sa vôbec nehýbeš. Nohy si mala tak zvláštne pokrútené, akoby...“ Vetu radšej nedopovedal.

Prikývla som, že chápem. Stále som na sebe cítila jeho pohľad a vedela som, že je pripravený schmatnúť ma, ak by som sa zatackala. No ja som stála pevne na nohách. Aj keď sa mi ešte stále triasli.

„Počkej tu,“ povedal. „Idem ti po čiapku a po palice. Stratila si ich, keď si letela vzduchom.“

Čakala som. Pripla som si lyže a zacúvala trochu viac na kraj zjazdovky, aby som ostatným lyžiarom nezavadzala. Keď sa Sebo vrátil aj s mojimi stratenými vecami, triaška mi zachvátila celé telo.

„Zvládneš zísť dole?“ zisťoval. Zároveň mi podával čiapku.

Pokúsila som sa o úsmev. „Nemám inú možnosť.“

Na to už nepovedal nič.

Vzápätí okolo nás preletel Jano.

„Hej, Nika!“ volal za jazdy. „Čo tu ešte robíš?“ Prudko pri mne zabrzdil. „Nemala si byť už dávno dole?“

„Musím sa... ehm... trochu pozbierať,“ vysvetlila som s ospravedľujúcim úsmevom.

Janovi neušlo, ako si oprašujem z vlasov, z čiapky aj zo zadku sneh. „Spadla si?“

Prikývla som.

„Niečo vážne?“

„Ani nie,“ odvetila som. Mlčky som pozrela na Sebastiána, ktorý ma stále ustráchané pozoroval.

Jano pozrel na mňa, potom na Seba a predniesol s vážnou tvárou: „Pôjdem s tebou.“

Sebo pochopil. Bez slova sa odrazil a nechal ma s Janom samu.

V jeho spoločnosti sa mi hneď akosi ľahšie dýchalo. Bol to môj úplne neškodný spolužiak. Tento rok nás triedna posadila spolu do jednej lavice, preto som sa v Janovej prítomnosti cítila bezpečne. Poznala som ho ako svoju vlastnú dľaň.

Zato Sebo... Vôbec som nevedela, aký postoj mám k nemu po tomto incidente zaujať. A to ma fakt desilo.

2

„Nika a Jano,“ začala inštruktorka Zuzana, hneď ako nás zbadała. „Nemyslela som si, že práve vy dvaja budete poslední. Čo ste tam hore tak dlho robili?“

Karambol

„Trochu sa mi zakrútila hlava,“ vzala som to hneď na seba.

„Tomu verím,“ uškrnula sa Zuzana.

Ostatní členovia našej skupiny boli zhrčení okolo nej. Upierali na mňa a na Jana veľavravné pohľady. Ale nech si myslia, čo chcú. Jano mi je ukradnutý. Asi nie som úplne normálna, keď sa mi pri ňom nebúria hormóny tak ako všetkým ostatným babám. Jednoducho nie je môj typ.

„Určite si predstierala pád,“ zasyčala Táňa nenávisťne mojím smerom. „Len preto, aby ťa zachránil.“

Cítila som, že sa začínam červenieť. Dofrasa. „To je tvoj štýl, Tánička, nie môj,“ odvrkla som.

„Dnes večer si spravíme prednášku o lyžovaní,“ zahovárala rýchlo Zuzana. Asi chcela predísť zbytočnému konfliktu. „Každého z vás som si pozorne všimala. Večer vyhodnotím, čo robíte zle a v čom ste dobrí. A teraz všetci na vlek. Držte sa pokope. Hore sa počkáme.“

Všetci sme vyrazili jedným smerom. Zoradili sme sa pri vleku. Zaregistrovala som, že Sebo stojí pri mne. A hádže na mňa ten svoj ustráchaný pohľad.

„Ako sa má tvoje koleno?“ opýtala som sa naoko bezstarostne. „Hovoril si, že som ti doň narazila hlavou.“

„Budem tam mať modrinu. Lenže to nie je nič v porovnaní s tým, čo sa stalo tebe.“

„Som v pohode. Nemusíš mať preto výčitky svedomia.“

„Pokúsim sa,“ pousmial sa. „Prídeš večer na diskú?“

Mala som čo robiť, aby som zakryla vlastné prekvapenie. Nevedela som, že večer bude zase nejaká diska. Budem to musieť prebrať s Petrou a so svojimi spolužiačkami.

„Ehm, ak aj prídem, budem skôr pozorovať, ako tancovať,“ dostala som zo seba.

Sebo zvažnel. „Ja tiež. Bolí ma celé telo.“

Trochu sme postúpili dopredu. Naokolo bola hlučná vrava, do toho vyrevúvala hlasná hudba z rádia. Nikto si nás nevšimol.

Odvážne som sa nahla k nemu. „Môžem sa opýtať... Ako si vedel, kde mi máš nahmatať pulz a všetky tie veci okolo? Pýtam sa len z čistej zvedavosti. Mne by v prvom momente napadlo hľadať pulz na zápästí, a nie na...“

„Neabsolvovali ste na základke kurz prvej pomoci?“ prerušil ma.

„V ktorom ročníku sa to absolvuje? Lebo ja som chodila len do prvých štyroch. Potom ma prijali na našu osemročnú školu.“

„Aha. No, na hodinách bioly ťa naučia väčšinou len teóriu. V strese, ktorý prináša skutočný život, na polovicu z nej aj tak zabudneš. Potrebuješ prax, aby si vedela rýchlo zareagovať.“

„Kde si ju získal ty?“

„Sestra študuje na zdravotníckej škole. Používa ma ako svoju pokusnú bábku.“

Rozveselilo ma to. „A to jej dovolíš?“

„Učíme sa navzájom,“ žmurkol na mňa. „Dnes sa ukázalo, že to vôbec nie je na škodu.“

„Máš pravdu,“ zvažnela som. „Ďakujem, že si ostal... na tom svahu... pri mne.“

„Zas až tak strašne som sa nepretrhol. Nerob zo mňa to, čím nie som.“

„Neviem, čím si. Alebo čím nie si. Viem len, že si ostal, aj keď si ostať nemusel.“

Karambol

Vymenili sme si dlhý pohľad. Potom sa Sebo dostal na rad. Rýchlo schmatol kotvu a utiekol mi. Stála som tesne za ním, no chvíľu trvalo, kým som sa pohla. Očami som ustavične visela na jeho zelenej vetrovke.

Nevedela som, čo si mám o ňom myslieť. Báľ sa o mňa. Pomohol mi. Oslovil ma menom. Nesmial sa mi za moju nešikovnosť, nepodpichoval ma, nemal ani sprosté reči. Doteraz som ho vnímala len ako jedného z mnohých študentov našej školy. Aj keď bol prvák, tak ako ja, bol odo mňa o rok starší. Vyzeral dobre a randil s babami, s ktorými sa nemôžem vôbec merať. Niežeby som o to stála, božechráň! Ja len... dokopy o ňom vôbec nič neviem. Ako je potom možné, že sa mi tak rýchlo dostal pod kožu?

3

Začala som si ho viac všímať. Kolízia s ním zapríčinila, že v mojich očiach vystúpil z davu. Vyhladávala som jeho sivý pohľad, jeho zelenú vetrovku a čiernu čiapku. Srdce sa mi rozbúchalo zakaždým, keď som sa ocitla blízko neho – a bolo úplne jedno, či som stála nad ním, pod ním, alebo vedľa neho.

Lyžovali sme celý deň, no k rozhovoru medzi nami viac nedošlo. Do hotela som sa vrátila unavená, s pocitom mierneho sklamania. Nemala by som naňho tak zízat. Určite to cíti. A preto sa mi vyhýba.

Začala som sa viac dívať do zeme, aby som ho tolko nedeptala. Náročky som chodila všade medzi poslednými, aby nemal pocit, že ho prenasledujem a stúpam mu na päty.

ENJA RÚČKOVÁ

Mala by som sa upokojiť. Nechať ho žiť.

S týmto predsavzatím som sa osprechovala, zhltna večeru aj zabsolvovala prednášku o lyžovaní. Sadla som si čo najďalej od neho a v duchu si gratulovala za to, že som sa naňho ani raz nepozrela. Hoci som veľmi chcela. No zaľala som sa. Pretože mal pravdu, keď povedal, aby som z neho nerobila to, čím nie je.

Keď nás Zuzana rozpustila, priplichtila som sa k Janovi.

„Čo je pravdy na tom, že dnes večer bude diska?“ opýtala som sa ho ticho. S Elou som to rozoberať nemohla, lebo ona sa o takéto veci fakt nezaujímal. Preto som sa obrátila na druhú osobu v našej skupine, ktorej som dôverovala.

„Zraz je o siedmej večer v spoločenskej miestnosti,“ prezradil mi Jano sprisahanecky. „Na prvom poschodí.“

„Kto to organizuje?“

„Dnes večer vymýšľa program Jednotka. Zajtra je rad na nás.“

„Fakt?“ divila som sa. „Tak to by sme mali dať hlavy dokopy, nie?“

Jano mykol plecom. „Najprv pôjdeme omrknúť, čo vymysleli oni.“

„Okej. Vďaka za info.“

„Za málo.“

4

Ani dnes večer som nemala chuť baviť sa, no na spoločenskom programe Jednotky som sa zúčastnila. Na disku som ostať neplánovala.

Karambol

Usadila som sa vedľa Petry a pohľadom skontrolovala, koľkí členovia Dvojky sem prišli. Boli všetci. Zrejme ich sem, podobne ako mňa a Jana, dohnala zvedavosť.

„Čo má naša Klaudia s Jurajom z 1. A?“ pošepkala mi z ničoho nič do ucha Petra.

Zaostrila som na spolužiačku Klaudiu. Sedela vedľa Juraja, usmievala sa naňho a klipkala mihalnicami. Nič neobvyklé.

„Tá sa vešia na každého,“ skonštatovala som ticho. „Nerieš.“

„Ale čo ak s ním chodí?“

Chcela som jej odvrknúť, že vzťah Klaudie a Juraja ma vonkoncom nezaujíma. No potom som si všimla, aká je z toho Petra nesvoja. Žeby sa jej Juraj páčil? Budem to z nej musieť dostať. No nie tu a nie teraz.

Môj pohľad mimovoľne zablúdil k Sebastiánovi. Ruku mal obtočenú okolo pliec Táničky a o niečom sa s ňou veselo dohadoval. Tánička mlela a mlela, dobreže sa nepretrhla od úsilia udržať si Sebastiánovu pozornosť aj naďalej.

Čo si o sebe tá zmachlená krava myslí? Bože, ako ju nemôžem vystáť! A zvlášť teraz, keď sa tak lepí na Sebastiána! Prečo sa nenalepila na Jana? Alebo na niekoho iného?

Prečo to musí byť práve Sebastián?